

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania Z. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2015 r.,
w związku ze skargą kasacyjną organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 30 września 2014 r., III AUa [...], oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z 29 stycznia 2014 r., III U [...], przyznającego wnioskodawcy Z. K. prawo do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł pełnomocnik organu rentowego. Pismo nazwane „odpowiedź na skargę kasacyjną” wniósł osobiście sam ubezpieczony, bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna organu rentowego została cofnięta przez pełnomocnika pozwanego w piśmie procesowym, które wpłynęło do Sądu Najwyższego 16 lutego

2015 r. W piśmie cofającym skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o umorzenie postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, z tym że skargę kasacyjną cofnąć może również sama strona. Oznacza to, że w postępowaniu kasacyjnym znajduje zastosowanie art. 391 § 2 k.p.c. Z przepisu tego wynika, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Gdy cofnięcie apelacji nastąpiło przed sądem pierwszej instancji, postępowanie umarza sąd pierwszej instancji. Zastosowanie tego przepisu do cofnięcia skargi kasacyjnej oznacza, że w razie cofnięcia skargi Sąd Najwyższy umarza postępowanie kasacyjne i orzeka o kosztach postępowania kasacyjnego jak przy cofnięciu pozwu.

Pełnomocnik organu rentowego cofnął skargę kasacyjną i wniósł o umorzenie postępowania kasacyjnego. Stworzyło to podstawę do umorzenia postępowania kasacyjnego. W sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych należało uwzględnić treść art. 469 k.p.c., zgodnie z którym sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Dopuszczalność kontrolowania przez Sąd Najwyższy czynności dyspozytywnych strony przedsięwziętych w postępowaniu kasacyjnym, a zatem poza zwykłym tokiem instancji, jest kontrowersyjna. Sąd Najwyższy nie dostrzega jednak, aby cofnięcie przez organ rentowy skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie naruszało słuszny interes ubezpieczonego, skoro uprawomocnił się wyrok przyznający mu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Najwyższy zważył, że cofnięcie przez stronę skargi kasacyjnej jest dopuszczalne i nie wymaga zgody drugiej strony, a mając na względzie, że czynność ta nie narusza słusznego interesu ubezpieczonego (art. 469 k.p.c.),

umorzył postępowanie kasacyjne (art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 2 k.p.c.). Uwzględnił przy tym, że ubezpieczony nie poniósł kosztów w postępowaniu kasacyjnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aw